

LBRIS

We know
books

**PAVECERNIȚA CU
IMNUL ACATIST AL
MAICII LUI DUMNEZEU**

ediție îngrijită de
Cătălin Grigore

Editura Iona
București, 2024

CUPRINS

Sinaxarul Imnului acatist.....	5
Alcătuirea Imnului acatist.....	13
Rânduielile de citire a Imnului acatist.....	19
Pavecernița cu Imnul acatist.....	23
Bibliografie.....	69

SINAXARUL IMNULUI ACATIST

Imnul acatist al Preasfintei Stăpânei noastre, Născătoarea de Dumnezeu și pururea Fecioara Maria, a fost alcătuit în Imperiul Bizantin în secolul al VI-lea. De atunci s-a răspândit în Biserică, devenind un model imnografic pentru întreaga spiritualitate ortodoxă. Prin bună voirea lui Dumnezeu, ni s-a păstrat integral, fiind cel mai vechi acatist.

Cel mai probabil, Imnul acatist este lucrarea **Sfântului Roman Melodul** (+556), unul dintre cei mai importanți imnografi ai Bisericii, pomenit pe 1 octombrie. Din sinaxarul lui știm că era de neam sirian, iar de copil a slujit ca paraclisier și cântăreț bisericesc, fiind înzestrat cu har

LRPIS | We know
break

dumnezeiesc. La maturitate a venit la Constantinopol, unde, prin sensibilitatea și firea lui poetică, s-a remarcat ca un neîntrecut cântăreț la Catedrala Sfânta Sofia. După un vis minunat în care i s-a arătat Maica Domnului, Sfântul Roman a primit darul imnografiei. A scris Imnul acatist sub însuflare dumnezeiască, în prima jumătate a secolului al VI-lea, ca imn al întrupării lui Hristos și al răscum-părării neamului omenesc din robia păcatului, prin mijlocirea Născătoarei de Dumnezeu. Imnul a fost cântat pentru prima dată la Constantinopol ca mulțumire către Apărătoarea nebiruită a cetății, spre pomenirea minunilor ei.

Una dintre cele mai mari minuni ale Maicii lui Dumnezeu legată de Imnul acatist s-a săvârșit în anul 626, în timpul domniei împăratului bizantin **Heraclius**. În acea perioadă, văzând că împărăția bizantinilor era slăbită, regele perșilor a început o campanie împotriva Bizanțului.

Astfel, a cucerit Siria și Egiptul și se îndrepta spre Constantinopol.

Ca să-l oprească, Heraclius avea nevoie de aur pentru armată, dar vistieria împărăției era goală. De aceea, cu încuviințarea patriarhului Serghie al Constantinopolului, a topit vasele scumpe ale bisericilor, cu făgăduința că va dărui altele după încheierea războiului. Atunci a pornit la atac împotriva perșilor, care se aflau în sudul imperiului și i-a înfrânt în mai multe bătălii, dar fără a obține victoria finală.

În acest timp, hanul avarilor și al slavilor a profitat că Heraclius ducea război cu perșii și a strâns o oaste uriașă ca să năvălească asupra Constantinopolului, strigând hule împotriva lui Dumnezeu. Patriarhul Serghie, care rămăsese la conducerea cetății, a îndemnat poporul să nu-și piardă curajul, ci să-și pună toată nădejdea în Dumnezeu și în Preacurata Sa Maică. Apărătorii cetății au început și ei

LEPIS
 să se pregătească de izgonirea vrăjmașilor, zicând: „Odată cu ajutorul pe care-l cerem de sus trebuie să facem și noi tot ce putem.” Patriarhul și toți creștinii au ieșit să facă litanie pe zidurile cetății, purtând icoana făcătoare de minuni a Maicii lui Dumnezeu din Vlaherne și părți din Lemnul Sfintei Cruci.

În acele zile, regele perșilor, fiind înfuriat de victoriile bizantinilor, s-a aliat cu avarii pentru un atac comun asupra Constantinopolului. Hoardele avare au năvălit primele pe uscat și erau atât de numeroase, încât un soldat bizantin trebuia să se lupte cu zece avari. Dar, cu întărirea Născătoarei de Dumnezeu, cei mai mulți dintre avari au fost uciși de pușinii soldați care apărau Biserica Izvorul Tămăduirii, ce se afla în afara zidurilor cetății.

După această victorie, bizantinii au cerut pacea, dar hanul le-a răspuns: „Nu vă încredeți în Dumnezeul vostru! Mâine vă

voi lua cetatea!” Auzindu-i amenințarea, locuitorii Constantinopolului și-au întins iarăși mâinile către Dumnezeu.

Avarii și perșii au atacat a doua oară cetatea, primii, pe uscat, iar ceilalți, pe mare. Dar atât de mulți avari au fost uciși de către bizantini, încât nu mai dovedeau cei vii să-și ardă morții.

Corăbiile perșilor, care se îndreptau spre nordul cetății, unde se afla și biserica din Vlaherne a Născătoarei de Dumnezeu, au fost scufundate de o furtună cumplită pornită pe neașteptate. Apoi, pe cei rămași în viață valurile i-au aruncat la țarmul mării, lângă Vlaherne. Atunci s-a văzut minunata apărare a Preasfintei, căci în Constantinopol se afla doar o garnizoană mică. Deschizând grabnic porțile, pușinii soldați care apărau cetatea, împreună cu femeile și copiii i-au atacat vitejește pe invadatori și i-au ucis.

În semn de mulțumire, întregul popor din Constantinopol a făcut priveghere